

Boletín Oficial

DEL

Obispado de Osma.

Año LXI. 30 DE OCTUBRE DE 1920. Núm. XX.

SUMARIO: Acta Benedicti XV: Litterae Encyclicae circa S. Hieronymum.— Sacra Congregatio Rituum: Decretum de editione typica Memorialis Rituum: Decretum de editione typica Missalis Romani.— Beatificaciones.— Collationes Ecclesiasticae.— Por las iglesias pobres.— La extensión mundial del día de la Prensa.— Colecta Diocesana para la Buena Prensa y su distribución (1920).

ACTA BENEDICTI PP. XV

LITTERAE ENCYCLICAE

AD PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS
ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS, PACEM ET COMMU-
NIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES, IN NATALI
MD. S. HIERONYMI ECCLESIAE DOCTORIS.

BENEDICTUS PP. XV

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Spiritus Paraclitus, cum genus humanum, ut arcanis divinitatis imbueret, sacris Litteris locupletasset, sanctissimos doctissimosque viros, labentibus saeculis, non paucos providentissime excitavit, qui non modo

caelestem illum thesaurum iacere sine fructu (1) non sinerent, sed suis et studiis et laboribus *consolationem* inde *Scripturarum* Christifidelibus uberrimam compararent. Hos inter, principem sane, communi omnium consensu, locum obtinet Sanctus Hieronymus, quem Doctorem Maximum sacris Scripturis explanandis divinitus sibi datum catholica agnoscit et veneratur Ecclesia. Iamvero, cum ab eius obitu plenum proxime quintum et decimum saeculum commemoraturi simus, nolumus, Venerabiles Fratres, singularem opportunitatem praetermittere, quin de Hieronymi in scientia Scripturarum laudibus ac promeritis vos data opera alloquamur. Conscientia enim apostolici muneris impellimur, ut, ad nobilissimam hanc disciplinam provehendam, insigne tanti viri exemplum ad imitandum proponamus, et quae fel. rec. decessores Nostri Leo XIII et Pius X monita et praescripta hoc in genere utilissima ediderunt, eadem, apostolica Nostra auctoritate, confirmemus et ad haec Ecclesiae tempora pressius aptemus. Etenim Hieronymus, «vir maxime catholicus et sacrae legis peritissimus» (2) atque «catholicorum magister» (3) itemque «morum exemplar mundique magister» (4), cum catholicam de sacris Libris doctrinam mirifice illustrarit acriterque defendere, documenta sane plurima, eaque gravissima, Nobis affert, quae quidem usurpando, filios Ecclesiae universos, clericos potissimum, ad Scripturae divinae reverentiam, cum pia lectione assiduaque commentatione conjunctam, hortemur.

Nostis, Venerabiles Fratres, Hieronymum Stridone natum, in oppido «Dalmatiae quondam Pannoniaeque confinio» (5), et ab ipsis incunabulis catholico lacte

(1) Conc. Trid. s. V. decr. de reform. n. 1.

(2) Sulp. Sev., Dial. 1, 7.

(3) Cass., De inc. 7, 26.

(4) S. Prosper, Carmen de ingratis, v. 57.

(5) De viris ill. 135.

nutritum (1), postquam Christi vestem in hac alma Urbe de sacro fonte suscepit (2), quoad longissime vixit, quicquid habuit virium, id in sacris Bibliis perscrutandis, exponendis vindicandisque adhibuisse. Is latinis graecisque litteris Romae eruditus, vixdum e rhetorum schola egressus erat cum, adhuc adolescens, Abdiam prophetam interpretari conatus est: qua ex «puerilis ingenii» exercitatione (3) ita in eo crevit Scripturarum amor, ut, veluti invento thesauro secundum evangelicam imaginem, «omnia istius mundi emolumenta» (4) pro eo contemnenda sibi esse duxerit. Quamobrem, nulla deterritus asperitate consilii, cum domum, parentes, sororem, propinquos dereliquit, tum a consuetudine lautioris cibi recessit, et in sacras Orientis regiones transmigravit, ut divitias Christi et Salvatoris scientiam in lectione et studio Bibliorum sibi pararet ampliores (5). Qua in re quantum desudaverit, haud semel ipse describit: «Miro discendi ferebar ardore, nec iuxta quorundam praesumptionem ipse me docui. Apollinarium Laodicenum audivi Antiochiae frequenter et colui, et cum me in sanctis Scripturis erudiret, nunquam illius contentiosum super sensu dogma suscepi» (6). Inde in regionem Chalcidis desertam Syriae orientalis regressus, ut verbi divini sensum perfectius assequeretur, simulque ut aetatis aestum studiorum assiduitate coerceret, cuidam fratri, qui ex Hebraeis crediderat, in disciplinam se tradidit, ut hebraicum et chaldaicum quoque sermonem edisceret. «Quid ibi laboris insumpserim, quid sustinuerim difficultatis, quoties desperaverim quotiesque cessaverim et contentione discendi rursus in-

(1) Ep. 82, 2, 2.

(2) Ep. 15, 1, 1; 16, 2, 1.

(3) In Abd. Praef.

(4) In Matth. 13, 44.

(5) Ep. 22, 30, 1.

(6) Ep. 84, 3, 1.

ceperim, testis est conscientia tam mea, qui passus sum, quam eorum qui mecum duxerunt vitam. Et gratias ago Domino, quod de amaro semine litterarum dulces fructus capio» (1). Cum autem ab haereticorum turbis ne in ea quidem solitudine quiescere sibi liceret, Constantinopolim se contulit, ubi Sanctum Gregorium Theologum illius Sedis Antistitem, qui summa doctrinae laude ac gloria floreret, ad sacrarum Litterarum interpretationem, fere triennium, ducem ac magistrum adhibuit; quo tempore Origenis in prophetas Homilias et Eusebii Chronicon latine reddidit, et Isaiae de Seraphim visionem edisseruit. Romam autem ob rei christianae necessitates cum revertisset, a Damaso Pontifice familiariter exceptus, et in gerendis Ecclesiae negotiis est adhibitus (2). Quibus etsi summopere distinebatur, nullo tamen pacto cum divinos pervolutare Libros (3) codicesque exscribere et inter se comparare (4), tum quaestiones sibi propositas dirimere et discipulos ex utroquo sexu ad Bibliorum cognitionem informare desiit (5); laboriosissimam vero provinciam sibi a Pontifice mandatam latinae Novi Testamenti versionis emendandae, tam acri subtilique iudicio est executus, ut recentiores ipsi huius disciplinae existimatores Hieronymianum opus cotidie magis admirentur plurisque faciant. Sed, quoniam ad sancta Palaestinae loca omni cogitatione desiderioque ferebatur, Damaso vita functo, Hieronymus Bethlehem concessit, ubi, coenobio apud Christi cunabula condito, totum Deo se devovit et, quantum ab orando superesset temporis, id omne in Bibliis ediscendis docendisque insumpsit. Nam, ut iterum de se ipse testatur, «iam canis spargebatur caput, et magistrum potius

(1) Ep. 125, 12.

(2) Ep. 123, 9 al 10; Ep. 127, 7, 1.

(3) Ep. 127, 7, 1 s.

(4) Ep. 36, 1; Ep. 32. 1.

(5) Ep. 45, 2; 126, 3; 127. 7.

quam discipulum decebat; perrexi tamen Alexandriam, audivi Didymum. In multis ei gratias ago. Quod nescivi, didici; quod sciebam, illo diversum docente non perdididi. Putabant me homines finem fecisse discendi; rursum Ierosolymae et Bethlehem quo labore, quo pretio Baraninam nocturnum habui praecceptorem! Timebat enim Iudaeos et mihi alterum exhibebat Nicodemum» (1). Neque vero in horum aliorumque doctorum institutione praecceptisque acquievit, sed praeterea subsidia omne genus adhibuit ad proficiendum utilia; praeterquam enim quod inde ab initio codices commentariosque Bibliorum optimos sibi comparaverat, libros quoque synagogarum et volumina bibliothecae Caesareensis ab Origene et Eusebio collectae evoluit, ut, comparatione eorum codicum cum suis instituta, germanam textus biblici formam verumque sensum erueret. Quem ut plenius assequeretur, Palaestinam, qua late patet, peragravit, cum id sibi haberet persuasissimum quod ad Domnionem et Rogatianum scribebat: «Sanctam Scripturam lucidius intuebitur, qui Iudaeam oculis contemplatus est et antiquarum urbium memorias locorumque vel eadem vocabula vel mutata cognoverit. Unde et nobis curae fuit, cum eruditissimis Hebraeorum hunc laborem subire, ut circumiremus provinciam quam universae Christi ecclesiae sonant» (2). Hieronymus igitur suavissimo illo pabulo animum continenter pascere, Pauli Epistulas explanare, Veteris Testamenti latinos codices e graecorum lectione emendare librosque fere omnes ex hebraica veritate denuo in latinum sermonem convertere, sacras Litteras coeuntibus fratribus cotidie edisserere, ad epistulas rescribere quae undique quaestiones de Scriptura dirimendas afferrent, unitatis ac doctrinae catholicae oppugnatores acriter refellere; ne-

(1) Ep. 84, 3, 1 s.

(2) Ad Domnionem et Rogatianum inl. Paral. Praef.

que—tantum apud eum potuit Bibliorum amor—a scribendo vel dictando ante desistere, quam manus obriguerint et vox morte intercepta sit. Ita, nullis parcens nec laboribus nec vigiliis nec sumptibus, ad summam usque senectutem, in lege Domini noctu diuque apud Praesepe meditanda perseveravit, maioribus e solitudine illa effusis in catholicum nomen, per vitae exempla et scripta. utilitatibus, quam si Romae, in capite orbis terrarum, aevum exegisset.

Vita rebusque gestis Hieronymi vix delibatis, iam, Venerabiles Fratres, ad considerandam eius doctrinam de divina dignitate atque absoluta Scripturarum veritate veniamus. Qua in re nullam profecto scriptis Doctoris Maximi paginam reperias, unde non liqueat. eum cum universa catholica Ecclesia firmiter constanterque tenuisse, Libros sacros, Spiritu Sancto inspirante conscriptos, Deum habere auctorem, atque ut tales ipsi Ecclesiae traditos esse (1). Asseverat nimirum codicis sacri libros Spiritu Sancto inspirante vel suggerente vel insinuante vel etiam dictante compositos esse, immo ab Ipso conscriptos et editos; sed nihil praeterea dubitat, quin singuli eorum auctores, pro sua quisque natura atque ingenio, operam afflanti Deo libere navarint. Etenim non modo id universe affirmat quod omnibus sacris scriptoribus commune est, ipsos in scribendo Dei Spiritum secutos, ut omnis sensus omniumque sententiarum Scripturae Deus causa princeps habendus sit; sed etiam quod uniuscuiusque proprium est, accurate dispicit. Nam singillatim, in rerum compositione, in lingua, in ipso genere ac forma loquendi ita eos suis quemque facultatibus ac viribus usos esse ostendit, ut propriam uniuscuiusque indolem et veluti singulares notas ac lineamenta, praesertim prophetarum et apostoli Pauli, indo colligat ac describat. Quam quidem Dei cum homine communitatem laboris ad unum idemque opus conficiendum,

(1) Conc. Vat, s. III const. de fide cath. cap. 2.

Hieronymus comparatione illustrat artificis, qui in aliqua re factitanda organo seu instrumento utitur; quicquid enim scriptores sacri loquuntur, «Domini sunt verba, et non sua, et quod per os ipsorum dicit, quasi per organum Dominus est locutus» (1). Quod si etiam inquirimus, qua ratione haec Dei, uti causae principis, virtus atque actio in hagiographum sit intellegenda, cernere licet inter Hieronymi verba et communem de inspiratione catholicam doctrinam nihil omnino interesse, cum ipse teneat, Deum, gratia conlata, scriptoris menti lumen praeferre ad verum quod attinet, ex persona Dei» hominibus proponendum; voluntatem praeterea movere atque ad scribendum impellere; ipsi denique peculiariter continenterque adesse donec librum perficiat. Quo potissimum ex capite sanctissimus vir summam Scripturarum praestantiam ac dignitatem infert, quarum scientiam thesauro pretioso (2) et nobili margaritae (3) aequiparat, in iisque asserit divitias Christi (4) et «argentum quo domus Dei ornatur» (5) inveniri.

Praecellentissimam vero earum auctoritatem sic verbis et exemplo commendabat. ut, quaecumque oriebatur controversia, ad Biblia veluti ad confertissimum armamentarium confugeret, et testimoniis inde educitis, tamquam firmissimis argumentis. quibus refragari minime liceret, ad coarguendos adversariorum errores uteretur. Ita Helvidio perpetuam Deiparae virginitatem neganti, aperte ac simpliciter: «Ut haec quae scripta sunt, non negamus, ita ea quae non sunt scripta, renuimus. Natum Deum esse de Virgine credimus, quia legimus. Mariam nupsisse post partum, non cre-

(1) Tract. de Ps. 88.

(2) In Matth. 13, 44; tract. de Ps. 77.

(3) In Matth. 13, 45 ss.

(4) Quaesf. in Gen., Praef.

(5) In Agg. 2, 1 ss.; cf. in Gal. 2. 10 etc.

dimus, quia non legimus» (1). Iisdem vero armis contra Iovinianum pro doctrina catholica de statu virginali, de perseverantia, de abstinentia deque bonorum operum merito se spondet acerrime propugnaturam: «Adversus singulas propositiones eius, Scripturarum vel maxime nitar testimoniis, ne querulus garriat, se eloquentia magis quam veritate superatum» (2). Atque in libris suis contra eundem haereticum defendendis «quasi vero», scribit, «rogandus fuerit ut mihi cederet, et non invitus et repugnans in veritatis vincula ducendus» (3). De universa autem Scriptura, in Ieremiae commentario, quem morte prohibitus est absolvere: «Nec parentum nec maiorum error sequendus est, sed auctoritas Scripturarum et Dei docentis imperium» (4). Et viam rationemque adversus hostes dimicandi sic Fabiolam docet: «Cum divinis Scripturis fueris eruditus et leges earum ac testimonia vincula scieris veritatis, contendes cum adversariis, ligabis eos et vinctos duces in captivitatem et de hostibus quondam atque captivis liberos Dei facies» (5).

Porro cum divina sacrorum Librorum inspiratione summaque eorundem auctoritate docet Hieronymus immunitatem et omni ab errore et fallacia vacuitatem necessario cohaerere: quod, uti a Patribus traditum communiterque receptum, in celeberrimis Occidentis Orientisque scholis didicerat. Et sane, cum, post inceptam, Damasi Pontificis mandato, Novi Testamenti recognitionem, quidam «homunculi» ipsum studiose obiurgarent quod «adversus auctoritatem veterum et totius mundi opinionem aliqua in Evangeliiis emendare» tentasset, paucis respondit, non adeo se hebetis fuisse cordis et tam crasse rusticitatis, ut aliquid de

(1) Adr. Helv. 19.

(2) Adv. Iovin. 1. 4.

(3) Ep. 49, al. 48, 14, 1.

(4) In Ier. 9. 12 ss.

(5) Ep. 78, 30, al. 28 mansio.

Dominicis verbis aut corrigendum putasset aut non divinitus inspiratum (1). Primam vero Ezechielis visionem de quattuor Evangeliiis exponens «totum autem corpus», animadvertit, «et dorsa plena oculis adprobabit, qui viderit nihil esse in Evangeliiis quod non luceat et splendore suo mundum illuminet: ut etiam quae parva putantur et vilia. Spiritus Sancti fulgeant maiestate» (2). Iam quae de Evangeliiis inibi affirmat, eodem de omnibus aliis «Dominicis verbis» in singulis commentariis profitetur, ut catholicae interpretationis legem ac fundamentum; et hac ipsa veritatis nota germanus propheta, Hieronymo auctore, a falso interno-scitur (3). Nam «Domini verba sunt vera, et eius dixisse, fecisse est» (4). Itaque «Scriptura mentiri non potest (5), et nefas est dicere Scripturam mentiri (6), immo solum errorem nominis in ius verbis admittere (7). Addit praeterea Sanctus Doctor, se «aliter habere Apostolos, aliter reliquos tractatores» idest profanos; «illos semper vera dicere, istos in quibusdam, ut homines, aberrare» (8); et licet multa in Scripturis dicantur, quae videntur incredibilia, tamen vera esse (9): in hoc «verbo veritatis» nullas res sententiasque inter se pugnantes inveniri posse, «nihil dissonum. nihil diversum» (10); quare «cum videatur Scriptura inter se esse contraria, utrumque verum» esse, «cum diversum sit» (11).

(Continuará).

-
- (1) Ep. 27, 1, 1 s.
(2) In Ex. 1., 15 ss.
(3) In Mich. 2, 11 s.; 3, 5 ss.
(4) In Mich. 4. 1 ss.
(5) In Ier. 31, 35 ss.
(6) In Nah. 1. 9.
7 Ep. 57, 7, 4.
8 Ep. 82, 7, 2.
9 Ep. 72, 2, 2.
10 Ep. 18, 7, 4; cf. Ep. 46, 6, 2.
11 Ep. 36, 11, 2.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

DECRETUM

DE EDITIONE TYPICA MEMORIALIS RITUUM

Memoriale Rituum, quod pro aliquibus praestantioribus sacris functionibus in Ecclesiis minoribus a Summo Pontifice Benedicto XIII probatum eiusque iussu editum fuit ac pluries reproductum, nunc iuxta leges liturgicas etiam recentiores diligenti studio revisum atque opportune reformatum, Sanctissimus Dominus noster Benedictus Papa XV, ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto, suprema Sua auctoritate recognovit, atque hanc Memorialis Rituum editionem tamquam typicam habendam esse sancivit: simulque statuit ac declaravit, ut eidem editioni omnes ceterae in posterum conformari atque authentico testimonio comprobari debeant; servatis normis, quae pro editione librorum liturgicorum traditae sunt typographis per decretum eiusdem Sacrae Congregationis n. 4266, die 17 maii anno 1911. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 14 ianuarii 1920.

✠ A. CARD. VICO, Ep, Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

DECRETUM

DE EDITIONE TYPICA MISSALIS ROMANI

Evulgata editione typica Breviarii Romani a fel. rec. Pio Papa X, per Decretum Sacrae Rituum Congregationis die 25 martii 1914 approbata, Commissio

Pontificia ab eodem Pontifice die 2 iulii 1911 instituta, quae illam editionem, ad normam Bullae *Divino afflatu* et Motu Proprio *Abhinc duos annos* et subsequentium huius Sacrae Congregationis Decretorum, concinnandam curavit, easdem normas prae oculis habens, diligenti studio manus apposuit editioni Missalis Romani instaurandae. In qua editione, ex altera typica anni 1900 deprompta, illud tantum innovatum est, quod ex recontibus praescriptionibus liturgicis et ex additionibus et variationibus in Breviario typico inductis, consequeretur. Insuper praesenti editioni Missalis Romani adiectae sunt, ad modum Appendicis, Missae propriae pro aliquibus locis approbatae, quae in respectivis festis particularibus, vel in eorum solemnitatibus externis, ubi ex Indulto Sanctae Sedis concessum est, commode adhiberi poterunt. Itaque has mutationes ordinate dispositas, suis locis respective adiunctas et accurate revisas, prouti in hac editione prostant, Sacra Rituum Congregatio de mandato Sanctissimi Domini nostri Benedicti Papae XV, probari posse censuit. Sanctitas porro Sua, referente infrascripto Cardinali eidem Sacrae Congregationi Praefecto, hanc ipsam editionem suprema Sua auctoritate probavit, eamque uti typicam habendam esse, cui omnes editiones in posterum conformandae erunt, declaravit atque decrevit.

Contrariis non obstantibus quibuscumque etiam speciali mentione dignis.

Die 25 iulii 1920.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae.
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verdo, *Secretarius*.

BEATIFICACIONES

Al glorioso Cánón de siervos de Dios elevados al honor de los Altares hay que añadir los 22 jóvenes negros martirizados en Uganda (Africa Central) y beatificados el día 6 del pasado junio; las 4 Hermanas de la Caridad de Arras, y las 11 Ursulinas de Valenciennes, mártires también, beatificadas el día 11 del mismo mes.

¡Fecundo ha sido el presente año en canonizaciones y beatificaciones, prueba fehaciente de la inexhausta vitalidad de la Iglesia! ¡Mirabilis Deus in Sanctis suis!

COLLATIONES ECCLESIASTICAE

PRO COLLATIONE DIEI 11 NOVEMBRIS 1920.

Dum in praecedenti collatione de Bullae Cruciatæ privilegiis disceptaretur, Frumentius quidam, unus ex collatoribus, asserere ausus est pleraque Bullae privilegia inutilia posthac, ob Codicis publicationem potissimum, evasisse. Nam quicquid de sacrorum, tempore interdicti, celebratione et sepultura concedit Bulla, idem, inquiebat, in can. 2.271 clericis universis permittit Codex; indultum missam litandi per horam ante auroram, ex can. 821 etiam penes non indultarios existit; facultas matutinum post meridiem et vespas recitandi parum differt ab ea quam jam S. R. C., 12 maji 1905 pro cunctis sacerdotibus declaraverat; potestas confessarium eligendi regularibus concessa, ab eoque semel aut bis absolutionem a censuris obtinendi, amplior conceditur in canonibus 519, 521—3 cum 2.254 comparatis; votorum commutatio, quae sub elemosynae erogatione ex Bulla confertur, perinde ex regulis generalibus circa votorum commutationem absque tali erogatione conceditur; utilitates denique summarii compositionis, si quando tali compositioni

sit locus, per facultates Nuntiis concessas (cfr. Boletín 1.º Martii 1920, n. 7 et 8) sufficienter suppleantur.

Quaeritur: Quid veri sit, quid falsi subrepat singulis in assertis Frumentii?

Quaestio Liturgica

Utrum, quoties in Missa designatur oratio ad libitum, hujus loco ipsa imperata recitari possit? (Cfr. novas rubricas, v. g. Sola n. 313).—Quid faciendum, si in una eademque Missa plures ejusdem contextus orationes occurrant? (Solans 291.)—Quid dicendum de oratione pro seipso Sacerdote in anniversario propriae ordinationis sacerdotalis? (Novissimae rubricae tit. VI, 3.)

PRO COLLATIONE DIEI 25 NOVEMBRIS

Tripudius sacerdos, quum videat Bullarum elemosynas in sua parochia praepropere imminui, quantumvis altum in suggestu de Bullae praerogativis silendum tenuerit, in sede tamen confessionali earum acquisitionem a quoque poenitente non mendicante modo panem sibi suisque sudore quaeritare queat, absolute haud semel denegata, perurget. Mendicantibus porro, qui feriis sextis per annum et tempore quadragesimae edere carnes velint, praeter obligationem *summarium Cruciatæ* sumendi, obligationem ex conscientia orationem dominicam, quoties vescantur, recitandi imponit. Praeterea mulieri cuidam interroganti, num posset, privilegio Bullae, sicut audierat, in diebus jejunii mane lactis parvitatem sumere et in prandio cibos esuriales cum adipe suino condire, stomachatus se nolle rerum novarum agere patrocinatorum respondit.

Quaeritur: Quid privilegii importet abstinentiae atque jejunii indultum in Bulla Cruciatæ?—Quibus diebus, hoc non obstante indulto, leges jejunii iatque abstinentiae integrae maneant?—Utrum in matutina parvitate et nocturna coenula, liceat per Bullam ovis ac

lacte vesci?—Quinam a Bulla sumenda, quamvis hoc privilegio utantur, conseantur exempti?—Quid de sumario colectivo dicendum?

Quaestio liturgica

Qui dicendum de oratione pro Papa vel Episcopo in anniversariis eorum electionis coronationis, et consecrationis?—Quandonam haec oratio etiam his diebus omittenda est?—Quando in aliam diem transferenda? (Solans n. 292; sed quae ibi dicuntur conferantur oportet cum novis rubricis jamjam obligatoriis 11. II, 4, 5 et 6 quas videre licet ap. Sola pag. 170.)

Por las Iglesias pobres

La benemérita Congregación de las Hijas de María del Sagrado Corazón de Jesús, establecida en Madrid, Caballero de Gracia 38-40, ha comunicado al Ilmo. Prelado que en el año 1920-21, pueden solicitar ornamentos las Iglesias pobres de las provincias de Soria, Logroño, Burgos, Segovia y otras, terminando el 30 de noviembre el plazo para recibir los memoriales.

Como en las citadas provincias están comprendidos los pueblos todos de la Diócesis de Osma, se les hace saber a los señores Curas, trasmitiéndoles el encargo de la Sra. Presidenta, de que únicamente soliciten las Iglesias verdaderamente necesitadas, y ajustándose a las condiciones siguientes:

«Se exige la *dirección* del Sr. Cura, que debe firmar la petición, completa y claramente escrita. Debe indicarse la *provincia* a que pertenece el pueblo (no basta el Obispado) y el *Santo titular* de la Parroquia, y poner el *sello*.

Las señoras hijas de María que recomienden una Iglesia pobre pondrán su firma a la primera página de la misma petición del Párroco. Se ruega a éstos que no pidan doble recomendación.

Las Congregantes dadas de baja no tienen derecho

a recomendar ninguna solicitud, como tampoco las señoras que no pertenecen a la Congregación.

La Congregación no da sino los ornamentos necesarios para el culto de una iglesia *pobre*, a saber:

Capas: Blancas, moradas y negras.

Casullas; Blancas, moradas, negras, encarnadas, azules, y verdes.

Mucetas y paños de hombros.

Albas, manteles, amitos, corporales y cíngulos.

No se dan ternos ni lo demás que no está indicado.

LA PRESIDENTA.»

La extensión mundial del «Día de la Prensa»

La iniciativa española de celebrar anualmente el «*Día de la Prensa Católica*» ha tenido en todo el mundo una aceptación unánime, habiéndose extendido en solo cinco años, y a pesar de la guerra, a diez y siete naciones.

Sobre este asunto hemos recibido una interesantísima información publicada por «ORA ET LABORA», con fotografías de *treinta periódicos europeos y americanos* (muchos diarios y algunos de 16 páginas) de Francia, Inglaterra, Portugal, Alemania, Suiza, Bélgica, Holanda, Italia, India, Brasil, Canadá, Cuba, China, Colombia, Austria y Estados Unidos, todos ellos de 1919 o 1920, recibidos en el Centro de Propaganda del Seminario de Sevilla, en los que pueden leerse títulos y artículos en todos los idiomas promoviendo la celebración del «*Día de la Prensa*», o anunciando o reseñando lo fiesta.

Sabemos que ante el resultado de la idea propuesta por el Director de «ORA ET LABORA», el Eminentísimo Sr. Cardenal Almaraz ha pedido a Su Santidad se digne hacer extensiva a todos los fieles católicos la indulgencia plenaria que con este motivo fué concedida a los españoles, habiéndolo conseguido.

“DIA DE LA PRENSA CATÓLICA” DE 1920

	<u>Pesetas</u>
<i>Suma anterior</i>	221 60
Cabrejas del Pinar	0 90
Iglesia de Misioneros del C. de M. de Aranda de Duero	80 «
Fuentenebro.....	2 »
Vadocondes.....	2 15
Quemada	6 »
La Horra.....	3 35
Torrearévalo	2 »
Langa de Duero.....	4 »
Guzmán	2 50
Rejas de San Esteban.....	1 20
Villanueva de Gumiél.....	2 »
Portelárbol.....	1 »
Peñaranda de Duero.....	7 50
Gumiél del Mercado.....	2 50
Soto de San Esteban	1 50
Olmedillo.....	1 50
Castrillo de la Reina.....	1 »
Portelárbol (2. ^a entrega)	1 »
	<hr/>
<i>Suma total</i>	344 10

DISTRIBUCIÓN

El 60 % para la Prensa Diocesana «Hogar y Pueblo» y «Eco de Aranda»	206 46
El 35 % enviado a Sevilla.....	120 44
El 5 % para el fondo de reserva diocesano, entrega- do a «Hogar y Pueblo» encargado de la Pro- paganda en el año venidero 1921.....	17 20
	<hr/>
<i>Suma igual</i>	344 10